

Justis- og beredskapsdepartementet
Lovavdelinga
Postboks 8005 Dep
0030 OSLO

10.12.2012

SAKSBEHANDLER:

Stein Tore Næprud

VÅR REFERANSE:

12/11811

DERES REFERANSE:

12/5290 EP

PSW/JEN/HEA/mk

DIR.TLF:

22 93 98 07

ARKIVKODE:

640.1

Høringsuttalelse om forslag til forskrift om endringer i inkassoforskriften

1. Innledning

Det vises til Justis- og beredskapsdepartementets brev av 30. oktober 2012 med høringsforslag om endringer i inkassoforskriften. Forslaget fremmes for å samordne reglene om kompensasjon for inndrivingskostnader etter inkassoloven og forsinkelsesrenteloven med bakgrunn i forslag til ny § 3 a ("Kompensasjon for inndrivelseskostnader") i forsinkelsesrenteloven.

Hvor "skyldner" er omtalt nedenfor, menes skyldner i egenskap av å være næringsdrivende eller offentlig administrasjon/myndighet dersom ikke annet uttrykkelig fremgår.

Det fremlagte høringsforslaget innebærer at standard-/minimumskompensasjonen tilsvarende € 40 som fordringshaver i medhold av ny § 3 a i forsinkelsesrenteloven gis rett til å avkreve skyldner, kommer til fradrag i erstatning for utenrettslige inndrivingskostnader skyldner plikter å erstatte fordringshaver med hjemmel i inkassoloven § 17, jf. inkassoforskriften kapittel 1 og 2.

Finanstilsynet har ikke merknader til forslaget. Forslaget kan imidlertid åpne opp for endringer i fordringshavers rett til å beholde en andel av de utenrettslige inndrivingskostnader ved inkassators inndrivelse av krav. Dette kan påvirke rammebetingelsene for inkassators adgang til å tilbakeføre til fordringshaver deler av inkassosalæret ("pay back"). Finanstilsynets vurderinger av dette fremgår av punkt 2. I punkt 3 foreslås det at foretakene gis noe tid til å innrette seg før forskriftsendringene settes i kraft.

2. Finanstilsynets vurderinger

Lovavdelingen har i brev av henholdsvis 20. desember 1991 (referanse 2674/91 E KHR/sa) og 7. mars 1994 (referanse 47/94 E KHR/kd) avgitt uttalelser om inkassators adgang til å tilbakeføre gebyrmessig erstatning til oppdragsgiver ("pay back"). Det fremgår av departementets brev at "pay back" i utgangspunktet er i strid med inkassolovgivningen som følge av nødvendighetskriteriet nedfelt i inkassoloven § 17 første ledd. Basert på en tolkning av inkassoloven § 17 første ledd sammenholdt med inkassoforskriften § 1-1 første ledd og inkassoforskriften kapittel 2, er inkassator imidlertid gitt adgang

til å tilbakeføre gebyrmessig erstatning til oppdragsgiver på gitte vilkår og innenfor rammene av inkassoforskriften § 1-1 første ledd, uten at dette anses å være i strid med inkassolovgivningen.

Finanstilsynets rundskriv 18/2012 baserer seg i hovedsak på departementets ovennevnte uttalelser. Det fremgår av rundskrivet punkt 3 blant annet at:

Fordringshaver har rett til gebyrmessig erstatning uten hensyn til de faktiske kostnadene, jf. inkassoforskriften § 1-1. På dette grunnlag vil det som hovedregel tillates at inkassator tilbakefører til fordringshaver deler av inkassosalæret som skyldner plikter å betale ved utenrettslig inndrivning innenfor visse rammer og under følgende forutsetninger:

- Tilbakeført beløp tilsvarer gebyr som er beregnet etter inkassoforskriftens kapittel 1 som er avkrevd skyldneren i purring/inkassovarsel/betalingsoppfordring.
- Purring/inkassovarsel/betalingsoppfordring må være faktisk sendt, enten av fordringshaver selv, eller av inkassator på vegne av fordringshaver.
- Kravene til innhold i purring/inkassovarsel og betalingsoppfordring må være oppfylt.

Retningslinjene i Finanstilsynets rundskriv 18/2012 punkt 3 innebærer at når fordringshaver/inkassator har avsendt et lovpålagt inkassovarsel etter inkassoloven § 9 og evt. forutgående purring, har inkassator anledning til å tilbakeføre et beløp lik en/to tidel(er) av inkassosatsen til oppdragsgiver som tilsvarer kr 62/124 med nåværende inkassosats, jf. inkassoforskriften § 1-2 første og annet ledd. Den øvre økonomiske rammen for tilbakeføring er således to tiendedeler av inkassosatsen for det enkelte krav som er mottatt til inndrivelse hos inkassator, avhengig av hvilke kravbrev som er sendt før betalingsoppfordringen. Kravbrevene må imidlertid sendes i samsvar med tidsfristene i inkassoforskriften § 1-2 for at gebyrmessig erstatning skal kunne kreves.

Ny § 3 a i forsinkelsesrenteloven, innebærer at tidspunktet for når fordringshavers standard-/minimumskompensasjon påløper og kan avkreves skyldner, er forskjellig fra hva som gjelder for fordringshavers rett til gebyrmessig erstatning overfor samme kategori av skyldner i medhold av bestemmelsene i inkassoforskriften kapittel 1. Slik vi forstår endringsforslaget, skal standard-/minimumskompensasjonen på minst € 40, i likhet med den gebyrmessige erstatningen etter inkassoforskriften kapittel 1, kunne avkreves uten hensyn til fordringshavers faktiske kostnader ved inndrivelse av forfalt krav.

På grunnlag av disse forutsetningene, er det Finanstilsynets forståelse at endringsforslaget, som en avledet konsekvens, kan åpne opp for endringer i rammebetingelsene og forutsetningene for hva inkassator kan tilbakeføre til fordringshaver i relasjon til de utenrettslige inndrivingskostnadene ("pay back").

Mer konkret kan forslaget til ny §§ 1-5 og 2-6 i inkassoforskriften åpne opp for at inkassator har anledning til å tilbakeføre et beløp tilsvarende standard-/minimumskompensasjonen på € 40 til oppdragsgiver for saker mottatt for inndrivelse overfor skyldnere, ettersom dette er kostnader som påløper på fordringshavers hånd og som kommer i stedet for gebyrmessig erstatning etter inkassoforskriften § 1-2. En viktig forvaltningsmessig avklaring er derfor om den nevnte kompensasjonen kan tilfalle fordringshaver uavhengig av bestemmelsene i inkassoforskriften § 1-2, da en slik uavkortet tilbakeføring av € 40 kan anses å komme i konflikt med nødvendighetskriteriet nedfelt i inkassoloven § 17 første ledd.

Det er altså behov for en avklaring av hvorvidt det som tidligere er uttalt om inkassators tilbakeføring av gebyrmessig erstatning til fordringshaver, herunder at kravbrev oppfyller nærmere fastsatte vilkår og at disse er sendt i samsvar med fastsatte tidsfrister, jf. inkassoforskriften § 1-2, fortsatt skal være en del av inkassators rammebetingelser for tilbakeføring av andel av utenrettslige inndrivingskostnader til oppdragsgiver ("pay back") i forbindelse med saker hvor skyldner ikke er forbruker. Finanstilsynet ser det som hensiktsmessig at vi i samråd med departementet avklarer dette spørsmålet når regelverksendringen er vedtatt.

3. Ikrafttredelse

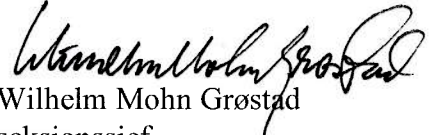
Som det fremgår av Finanstilsynets høringsuttalelse av 8. juli 2011, vil samordningen av reglene om kompensasjon for inndrivingskostnader etter inkassoloven og forsinkelsesrenteloven kreve endring av funksjonalitet i inkassoforetakenes IT-systemer. Det kan av den grunn være behov for en overgangsperiode fra forskriftsendringene er fastsatt og frem til ikrafttredelsestidspunktet.

Endringer i forutsetningene for hva som kan tilbakeføres til fordringshaver i form av deler av utenrettslige inndrivingskostnader ("pay back"), kan medføre behov for reforhandling av samarbeidsavtaler mellom inkassoforetak og dets oppdragsgivere. Også dette tilsier at det gis en overgangsperiode før ikrafttredelsen av regelverksendringene.

Med hilsen

Anne Merethe Bellamy
direktør

Wilhelm Mohn Grøstad
seksjonssjef

Kopi: Finansdepartementet, Att: Per Fiskerud, Postboks 8008 Dep, 0030 Oslo